

den kvite ringen om halsen er der røde stenk av blod. Jeg tar fuglen i neven og går langsomt tilbake til tua hvor sekken ligger. Og der setter jeg mig og ser på fuglen.

For et øieblikk siden var den levende. Den svømte rundt og snadret og pratet så det var en fryd å høre på. Men nu er den død. Ubehjelpelig død, og blodråpene drypper langsomt ned på dens vakre fjær.

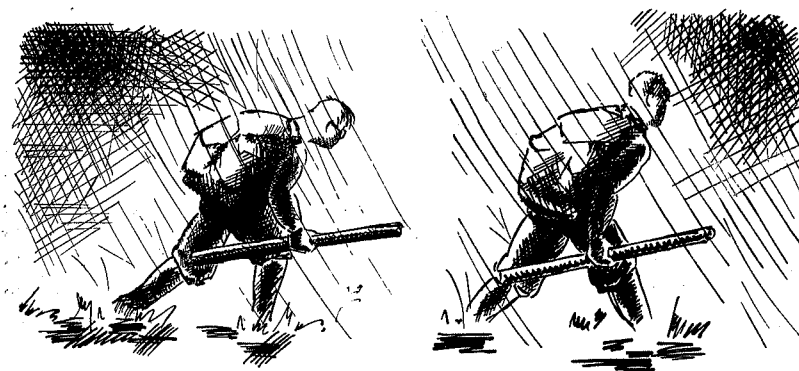
Ved tjønna straks ovenfor sitter kanskje dens make og 10—12 unger og venter på at den skal komme tilbake. De har nok hørt geværskuddet som kløvet kveldens stillhet, men de aner nok ikke at dette skudd bragte døden til en av deres egen familie.

De kjenner jo ikke menneskene og kan ikke vite hvad disse underlige tobente vesener kan finne på å ødelegge for sin egen fornøielses skyld. Og de vet heller ikke noe om at på en lyngrabbet stykke borte sitter en enslig jeger, som egentlig skulde være stolt og glad over et godt skudd, og forbanner sig selv for at han har avfyrt det skudd som brøt den vakre idyll.

De aner ikke at han har kastet geværet tilside, at han nu sitter med en død fugl i neven og forbanner sig selv for at urmennesket i ham drev ham til å drepe en fugl som vilde vært til langt større glede både for ham selv og andre om den hadde fått lov til å leve.

Og mens andemor og ungene ligger mellom sivet og småpratet om far som blev så lenge borte, trasker der en mann innover vidden med andefar i sekken.

Men han føler sig ikke lenger som en heldig jeger. Han forbanner geværet og sig selv, og han føler sig som en morder — en morder.

EN TUR HINSIDES BJERGENE OG ALL FORNUFT

ELLER DA MOTGANGEN GJORDE „KJEMIKER'N“
TIL DIKTER

AV GNIST

— Og på denne ekspedisjonen skal dagens hovedmåltid alltid bestå av vår egen fisk!

— Enig.

Det var sluttrepplikkene på Kjemiker'ns og min kongress til reiselivets fremme på Trøndelagsfjellene. Takket være at vi var ifylt noen glass kyraså av håpets lysegrønne farve var alle vanskeligheter omsider overvunnet. Alt var klappet og klart, forberedelsene gjort med en omhu som savner sidestykke selv i polarforskningens historie.

Kjemiker'n hadde med lineal og blyant trukket op dagmarsjene på kartene — fine, rette streker som kløvet terrenget med en suveren forakt for alt som høidedrag heter og tiden beregnet etter marsjmerkehastighet. Den inngrodde og ærlige mistillit som vi nærer til hverandres egenskaper som fjellmenn hadde gjort luften stinn av insinuasjoner og syrlige bemerkninger mens planenes utarbeidelse foregikk. Da jeg så på kartet efter at Kjemiker'n hadde demonstrert sin tegneferdighet — det lignet da mest av alt et luftrutenett for Mellem-Europa med alle sine rette linjer — kunde jeg ikke holde tilbake en aldri så liten bemerkning om at mig bekjent så var det *fottur* og ikke *flyvetur* over fjellene vi skulde gi oss i kast med. Et kort og militært ha-ha, som det sømmer sig en korporal i den norske armé, var alt Kjemiker'n ofret på den vennligheten. Og dermed var de innledende forhandlinger forbi.

— Presis kl. 7 imorgen tidlig, din gamle kranglefaen, var det siste jeg

hørte fra Kjemiker'n. Og da forstod jeg at han var i strålende humør. Vi pleier sjelden å tiltale hverandre i så kjærlige ordelag.

— — — — —
For en uke det blev — —!

Siden syndflodens dager har det neppe regnet slik på jorden. Kjemiker'n og jeg hadde ikke som Noa en hyggelig liten ark å krype inn i — bare et posetelt til å beskytte oss mot naturkreftenes raseri. Og en ynkelig representant for poseteltene var det, kjemisk fritt for impregnering og ikke tettere enn et sold. Vi fikk merke det første natten da Vår Herre satte dusjen på. Våtere har ikke Kjemiker'n og jeg ligget om natten de siste 25 år. Morgenstemning klokken 5: To mann som sitter opreist i våkeposene og slår floke og ved hjelp av et prima gloseutvalg gjensidig beskylder hverandre for det slette utstyr.

Hele landskapet fløt i vann, og hvordan kaffen egentlig blev kokt, skjøner jeg ikke. Men det gikk.

Og så var der fisk til «dagens hovedmåltid», som Kjemiker'n uttrykte sig. Det vilde være en fornærmelse mot enhver norsk ørret å tro at den skulde bite i slikt et vær. Grått og tungt og trist. Men optimismen er min gode venns sterkeste side som fisker, og han var skråsikker på at det skulde gå.

Vi rigget op stengerne, fant frem både fluer og mark og begynte å fiske. Som vi fisket! Vi *pisket* vannflaten overalt hvor vi trodde det kunde skjule sig en ørret. Ikke et napp — intet som forrådtte at det var liv i dypet. Timene gikk. Armen stivnet av mangel på trening i å bruke stangen, og maven føltes tom som fylkeskassen.

— Skal vi ikke snart ta dagens *hovedmåltid*? brølte jeg over til Kjemiker'n. Kjemiker'n verdiget mig ikke et svar. Det var antagelig noe i tonefallet han ikke likte. (Den intelligente leser vil allerede ha forstått at jeg hadde kjempet for den opfatning at vi burde ha med litt reserveproviant til middag i tilfelle av at fisket skulde slå feil en dag. Men De vet, den som har vettet må gi sig).

Noe festmåltid blev det ikke — fyllepennens blå blekk vilde rødme av skam over min løgnaktighet hvis jeg påstod *det*. Selv på fjellet, hvor kokepunktet som bekjent ligger adskillig lavere enn i lavlandet, kan man jo ikke vente at kaffen skal koke bare på at en eneste ung mann banner litt hett. Alt treverk var så inderlig gjennomtrukket med vann at det ikke var råd å få nært op varme, og da Kjemiker'n forgjeves hadde brukt op 4 fyrstikkesker, alt papiret i ryggsekkene og celluloidskaftet til tannbørsten, gav han sig. Men da bar hans åsyn et uttrykk som Ørnulf fra Fjordene Salicath midt under alkoholprøven. «Hovedmåltidet» blev vann og brød — i all enkelhet. Og dagen led.....

Og det blev morgen og aften både den annen, tredje, fjerde og femte dag. Vi lå fremdeles praktisk talt neddykket i veske. Vi hadde en gang forsøkt å komme oss vekk fra elendigheten, men forgjeves. Myrene var blitt sjøer og bekkene elver — hele terrenget var bokstavelig talt bare vann.

På en setervoll, som lå som den ytterste forposten op mot fjellet, lå den skakke bua som et underlig fartøi med slagside på sin egen lille innsjø.

Men så den femte dag sa Kjemiker'n: «Vi må begi oss hensides bjergene og over i den annen dal!» Det var på samme tid noe så salvelsesfullt og bydende i Kjemiker'ns tale, at jeg straks adlød og begynte å pakke sammen.

For at man skal fortså hvor idyllisk vi to kan ha det på marsj i ukjent terreng og i regn og skodde, blir jeg nødt til å gi en kort liten skildring av vår mentalitet. Min venn og jeg er dessverre ikke uklanderlige skapninger. Blandt annet er vi begge befengt med den ytterste grad av påståelighet. Kjemiker'n holder sig til teorien og gir sig *aldri* — og har jeg satt mig i hodet at i *det* søkket *skal* det efter kartet ligge en liten tjønn, så går jeg i gang med opmudringsarbeider for å få det til å stemme før jeg gir mig.

Vi holdt oss behagelig god og varm med å krangle om ruten. Og så hendte *det* som rystet våres begges selvtillit som fjellmenn rent katastrofalt: efter 2 timers marsj var vi ikke langt fra utgangspunktet! Vi tok av oss hattene i silregnet og la på den måten våre hoder i bløtt for å finne ut årsaken, og to slike hoder *måtte* finne løsningen på mytseriet: Jeg hadde gått med stålstangen under armen og gjort kompasset aldeles skrullet!

Den store begivenhet på vår overgang og som Kjemiker'n så frem til med en rent rørende glede, var fisket i Bellingsjøen like under Bukkhammeren. Onde tunger hadde lurt i oss at der gikk ørreten stor og rund med riktig trivelig grosserernekke (Kjemiker'ns uttrykk). Nå, vi utvekslet på veien noen eleksverdigheter om nytten av å gi sig i kast med fisket der. Da vi kom frem til sjøens bredd, fikk vi — Herren være lovet — kokt kaffe. Det falt en usigelig fred over de to ved bålet, ingen hårde ord led lenger. Og da var det Kjemiker'n kom med sin udødelige replikk som jeg bestandig vil synes har noe av historiens storhet over sig:

— Da kaffen var kokt, stod atter Norge som *en* mann!

Stort sagt, vakkert sagt.....

Bellingsjøen så dypt usympatisk ut som fiskevann — breene lå og slikket ned i sjøen, det var grått og nakent overalt omkring, og det så ikke ut til å være noe å leve av for ørreten.

Også her gikk vi og svingte våre stenger ut over vannet og øvet frihetsdressur, men uten resultat. Så rodde vi rundt i en jolle — lenge og vel. Stakk frosne fingrer til blods for å skifte sluk og fluer. Noen kraftige, herlige napp hadde vi som fikk Kjemiker'n til å grynte vellystig ved tanken på å få ta liv — men akk, grønskedotter på sluken fra sjøbunnen fikk ham stadig til å falle ynkelig sammen igjen.

Det var en evighet siden vi hadde smakt kokt middagsmat. «Nu trenger min organisme næringstoffer», sa Kjemiker'n. Selv når sulten sliter i tarmene, faller han ikke ut av den lidenskapsløse, strengt videnskapelige terminologi.

Motgang skaper ofte de *store* menn og ånder. I bua ved sjøen satt Kjemiker'n og *diktet* i «fremmedboken» som lå der. Stearinlysets flakkende

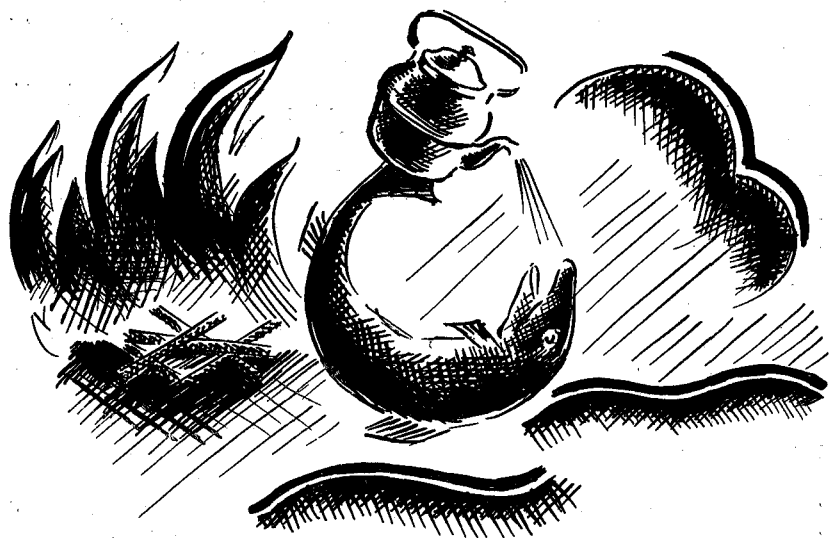
skinn kastet et uhyggelig skjær over hans rødlige skjegg og blinket nifst i det forsultne blikk bak brillerglassene. Her er første og siste vers av diktet som kan synges på «Jeg har båret lerkens vinge —»:

Vi har pisket Bellings vande
vi har svunget høit vår stang,
Vi har rodd langs Bellings strande
uten napp en enda gang!

Nu herut du hule Satan
fra ditt hete svovelhjem!
Tag den fisk i dette brevann
hvor kun *du* kan fange dem!

Våte og magre kom vi omsider hjem. Både Kjemiker'n og jeg fikk lægeattest for at vi måtte holde oss i absolutt ro og hvile ut en fjorten dages tid etter ferien.

Det var en deilig tur — — —

ÅRSBERETNING FOR 1930

43DE ÅRSBERETNING

GENERALFORSAMLING

avholdtes etter vanlig bekjentgjørelse den 8. mai 1930 i Grand Hotell. Ca. 40 medlemmer var tilstede.

1. Årsberetning for 1929 blev oplest og vedtatt.
2. Regnskapet for 1929 blev oplest og kassereren meddeltes decharge.
3. Styrets forslag til budgett for 1930 blev forelagt og vedtatt.
4. Formuesstatus pr. 1. januar 1930 vedtokes.
5. De to uttredende styremedlemmer dosent dr. Carstens og arkitekt Tønseth blev gjenvalgt. Som varamenn for styret valgtes frk. Astri Mittet og bestyrer Haakon Aas. Som revisorer gjenvalgtes bankkasserer H. Hanssen og kontorchef Jon Berg.

I den påfølgende diskusjon fremholdt ingeniør Treu at det vilde være en fordel om man kunde gå over til enkeltseger på foreningens hytter, likesom han kritiserte den detaljerte utførelse av vardingene i fjellet. Formannen og souschef Sivertsen bemerket at der med hensyn til utførelsen av vardingene måtte tas hensyn til de nye og uøvede fjellvandrere — de mere øvede har ennå mere enn nok uopvartet terreng å gå i. Forresten sa det sig selv at det kun er hovedrutene som blir vardet.

Derpå fulgte endel diskusjon om foreningens arbeidsmåte og bestrebelser for å skaffe interesse for fjellvandringen. Etter forslag fra flere besluttet generalforsamlingen å opnevne en turkomite som fikk i oppdrag å arrangere fellesturer såvel sommer som vinter.

Til medlemmer av denne komite valgtes bestyrer Haakon Aas, telegrafist Per Vinje, lærer Haave, lektor Lie, frk. Astri Mittet, kontorchef Jon Berg og Olaf Jensen, med arkitekt Roar Tønseth som styrets representant.